

ELSŐ FEJEZET

KATYNEK OLYAN ÉRZÉSE VOLT, hogy egész élete – serdülőkorának éveit, minden fájdalmas és örömteli időszak, az összes magányos, szerelem nélküli nap, hét és hónap – csupán ösvény volt, amely elvezette őt a jelenhez: a nászútjához Dayne-nel.

Minden lélegzetvétele arról győzte meg, hogy ez a ragyogó pillanat örökre a legtündöklőbb csillag marad emlékezetének éjszakai egén; hogy mindig bizonyos lehet benne: ez a férfi, ez az idő és ez a közös hit az, amiért megszületett.

Dayne egy kététhetes úttal lepte meg a Bahamákra. Az első hetet egy elzárt tengerparti bungalóban töltötték, nem túl messze a jól ismert Atlantis üdülőtől; a másodikat pedig egy magánszigeten, félórás kompútra Nassautól.

Wilma Waters, az esküvőszervező intézte a részleteket, úgyhogy saját szakács, takarító személyzet és rekreációs koordinátor állt rendelkezésükre, aki gondoskodott a bűvárfelszerelésről, jetskikről és bármi másról, amire szükségük lehetett.

A bungaló telefonszámát egyedül Wilma és Dayne ügynöke tudta, és mindketten megígérték, hogy csak vészhelyzet esetén fognak telefonálni.

A második hét harmadik napja volt. Katy Dayne mellett ébredt, és ugyanúgy elámult, mint minden reggelen az esküvő óta, hogy ez az élete; hogy ő és Dayne most már mindig így fognak felébredni.

A lenge függönyön át beszűrődött a nap fénye, és rásütött a hófehér pehelyaplanra. Katy ajkát hosszú sóhaj hagyta el. Ránézett a férjére... a *férjére*. Még mindig olyan érzése volt a szó kapcsán, mintha színlelnének. Olyan sokáig lehetetlennek tűnt a gondolat; minden rövid találkozaskor és minden hosszú búcsúzásnál, amikor a lesifotósok elől menekültek, és amíg Dayne a balesetből próbált felépülni, újra meg újra egyetértettek abban, hogy kettejük szerelme soha nem működhet. Nem fog működni.

Most azonban mégiscsak itt voltak ezen a ragyogó napon, közös ágyon osztozva, vadonatúj házasságukat és minden kétséget kizáróan vitathatatlan szerelmüket ízlelgetve.

Katy az oldalára fordult, és hosszan nézte a mellette fekvő férfit; szelíden emelkedő és süllyedő mellkasát. Akármilyen volt is Dayne múltja, maga mögött hagyta.

– Ötven év múlva visszatekintek majd erre az időre – mondta neki Dayne egyik sétájuk során az elzárt, homokos parton –, és tudni fogom, hogy az életem igazából csak most kezdődött el. Veled.

Dayne nem ontotta magából a magvas gondolatokat vagy unalmas mondatokat. Nem volt ő a hagyományos értelemben vett playboy, csak a bulvárlapok bélyegezték annak, méghozzá eredeti és ellenállhatatlan bájának és kinézetének köszönhetően. Amikor tehát azt mondta Katynek, hogy az élete valójában csak az esküvőjük napján kezdődött el igazán, komolyan is gondolta. Minden szavát.

Első közös éjszakájuk óta minden suttogásban, a gyertyafényes vacsorák alatt elhangzó összes csendes beszélgetésben olyan szavak hagyták el az ajkát rögtön azután, hogy kigondolta őket, hogy őt magát is meglepte mélységük és hevességük.

A nászút felülmúlta Katy legmerészebb álmait is, mert soha nem ismert még ilyen szerelmet. Egyik napról a másikra mintha megezerszereződött volna az érzékelési képessége. Ezt végezte el benne az,

hogy szerette Dayne Matthewst. Csak elképzelni tudta, mivé válik majd ez a szerelem, ahogy együtt élnek meg a hónapokat, éveket, és együtt haladnak az élet időszakain át.

Dayne megmozdult, és mélyet lélegzett. Katy felé fordult, és lassan kinyitotta a szemét.

– Mmm... – Lassan mosolyra húzódott a szája, mielőtt még teljesen felébredt volna. – De jó! – nyújtotta kezét Katy keze után. – Hát nem álom!

Katy már majdnem válaszolt, hogy nem, nem az, és hogy neki is erre kellett emlékeztetnie magát legelőször, amikor felébredt, de mielőtt még egy szót is szólhatott volna, megcsörrent a telefon Dayne éjjeliszekrényén. Idegennek érezték a csörgést, miután annyi napon át semmi nem zavarta meg őket a külvilágból.

Dayne elhúzta a száját, és a telefon után nyúlt.

– Ajánlom, hogy valami komoly dolog legyen! – Felvette a kagylót, és a füléhez szorította. – Halló! – Egy percig hallgatta a vonal túlsó végén beszélő személyt, aztán komoly kifejezés jelent meg az arcán. – Semmi baj. Mi a helyzet?

Katy figyelte, és várt a reakciójára. Mivel Wilmát és Dayne ügynökét is arra utasították, hogy csak vészhelyzet esetén telefonáljanak, Katy visszafojtott lélegzettel várt. Lehet, hogy a szüleivel történt valami, vagy a Baxter család egy tagjával, vagy Flaniganékkal... igazából szinte bármi lehet.

– És egy órán belül választ vár? – Dayne beletúrt a hajába, és visszafordult a hátára.

Katy kifújta a levegőt, és érezte, hogy megnyugszik. Akármilyen hír, nem tragikus. Dayne reakciójából ítélve inkább üzleti ügyről lehet szó.

Kiszállt az ágyból, felkapott egy köntöst, elhúzta a függönyt, és kinyitotta az ablakot. Mélyen beszívta az óceán felől érkező levegőt, és végignézett a szobájuk előtt húzódó homokos partszakaszon. Naptárba illő táj volt; annyira gyönyörű, hogy a fényképezőgép sem adhatta volna híven vissza. Hallotta, hogy Dayne a beszélgetés végéhez közeledik.

– Persze, láttam a műsort. – Dayne hangja nem volt rideg, de túlzottan vidámnak sem tűnt. – Nem tudom... tényleg kell nekünk ez a fajta hírverés? – Sóhajtott egyet, és egy darabig nem szólt semmit. – Hát jó... értem. Megbeszélem vele, és egy óra múlva visszahívlak.

Katy megfordult, és leült egy székre az ágy mellett.

– Az ügynököd?

– Igen. – Dayne homlokára ráncokat rótt a feszültség, amelynek az esküvőjük napja óta színét sem látta. Fásult bizonytalanság csendült ki a hangjából. – Úgy tűnik, elterjedt a hír, hogy elvállaltad a szerepet. – Mentegetőző arccal emelte fel a kezét. – Sajnálom, Katy!

– Ne aggódj miatta! Előbb-utóbb úgyis megtudták volna.

– De ez egy kicsit más. – Dayne habozott, mintha nem szívesen fejezné be a gondolatot. – A *For Real* szeretné, ha szerepelnének egy tizenkét epizódból álló sorozatban. Heti egy epizódot adnának le a filmünk megjelenésétől kezdődően.

Katy ereiben adrenalin áradt szét, és a szíve is kihagyott egy ütemet. Pislogott, és érezte, hogy a szeme tágabbra nyílik. A *For Real* volt az egyik legnépszerűbb televíziós valóságshow.

– Úgy érted... követnének haza, és letelepednének a nappalinkban? – Az ilyen jellegű műsorok megcsinálták ezt más hírességekkel, általában szörnyű eredménnyel.

– Nem. – Dayne felült, és nekidőlt a fejtámlának. – Csak a forgatás helyszínén vennének bennünket. – Kétkedés villant a szemében. – Az ügynököm szerint az egész film-dolgót megkönnyítené a számunkra.

Katy megmarkolta a szék karfáját. Nem bírta lerázni magáról a hirtelen támadt félelmet.

– Az, hogy belekerülünk egy valóságshow műsorába? – Már a szereppel kapcsolatban is kész lett volna meggondolni magát a pusztá ötlettől.

Dayne néhány percben elmagyarázta neki az ajánlatot. Az operatőr-csapat felvennie, ahogy Katy és Dayne együtt dolgozik, és ezzel megadná az országnak, amire annyira ki vannak éhezve – bennfentes képet Dayne Matthewsról és ifjú arájáról.

– Akkor ez nagyjából olyan, mint az én ötletem. – Katy kezdte megérteni. – Hogy inkább mosolyogjunk bele a kamerába, és ne füs-sünk el tőle.

– Igen. Csak sokkal magasabb szinten. – Dayne nem tűnt boldog-nak, de a hangjából érződött: érti, miért tartja jónak az ügynöke. – Kézzel foghatóbbá és így kevésbé kívánatosná tenné a történetet.

Katy felállt. Valóságshow? Kettőjükéről? Megfordult, és kiment az erkélyre. Hallotta, hogy Dayne kiszállt az ágyból és belebújik a rövid-nadrágjába. Amikor odalépett mellé, és hozzáért a karja, beleborzongott. Egy darabig egyikük sem mondott semmit. Aztán Katy a korlátra könyökölt, és Dayne szemébe nézve megkérdezte:

– Gondolod, hogy működni fog? Enyhít egy kicsit a nyomáson?

Dayne ránézett; döntésük súlya nyilvánvalóan látszott az arcán.

– Az ügynököm szerint igen.

– És szerinted?

– Talán. – A szelíden csapdosó hullámok felett langyos szellő tá-madt. – A producerek szeretnének egy órán belül választ kapni. Össze kell állítaniuk egy ajánlatcsomagot, és bemutatni a vezetőségnek.

Katy nem akart döntést hozni. Túl sok minden múlt rajta.

– Ha belemegyünk, mi a legrosszabb, ami történhet?

– A sajtó elkezd még inkább érdeklődni. – Dayne összehúzta a szemét, koncentrálni próbált. – De csak akkor láttam ilyet, amikor napi 24 órában követtek egy-egy hírességet.

A korlátra finom rétegben rakódott le a só. Katy beletörölt az ujjja hegyével.

– Hát, nem köteleznénk el magunkat túl hosszú időre.

Megint hallgattak. Dayne a meztelen lábát Katyé mellé csúsztatta. Nagyot sóhajtott, és a tiszta, kék égre függesztette a szemét.

– Sok választásunk nincs. Így is, úgy is követni fognak.

– Jó hírverést jelentene a filmnek. – Katy enyhe rosszulletet érzett a gondolattól, de Dayne-nek igaza volt. Ha visszautasítják az ajánlatot, a nap minden órájában bujkálhatnak a lesifotósok elől. A valóságshow segítségével legalább fennállt az esélye, hogy túljátszottnak érzik az

emberek a történetet. A sajtó talán keres egy titokzatoskodóbb hírességet, hogy arra összpontosítsanak.

– Pontosan. – Dayne halványan elmosolyodott, a telefonhívás óta most először. – Ezt mondja a stúdióm is. Nyilván.

Végül együtt imádkoztak, és amikor egyikük sem érzett békességet az ajánlattal kapcsolatban, megpróbálták felhívni Dayne barátját, Bob Ashert, aki Mexikóban volt misszionárius. Bob mindig tudta a helyes választ Dayne kérdéseire, ám ezúttal nem sikerült elérniük.

Utoljára apját, John Baxtert hívta fel Dayne. Nem beszéltek sokáig. Dayne utána még tanácstalanabban ült a széken.

– Azt mondja, aggasztja az ötlet.

– Engem is aggaszt. – Katy odament hozzá, és vállára tette a kezét.
– Akkor most mit csináljunk?

Dayne felállt, és átölelte a feleségét. Mélyen a szemébe nézett.

– Azt nem úszhatjuk meg, hogy a nyomunkban legyenek. Mindenképpen készítenek rólunk képeket, akár adunk rá engedélyt, akár nem.

Egy nyugtalan óra elteltével Dayne és Katy megegyezésre jutottak. Ha hozzáférést biztosítanak a lesifotósok számára a film forgatásának idejére, az talán a kisebbik rossz a két nemkívánatos helyzet közül. Lesz még majdnem egy hónapjuk kiélvezni a magánéletüket, hazatérni a nászútról, és elintézni Katy beköltözését a tóparti házba. Csendes reggeleiken gyönyörködhetnek a Monroe-tó látványában, esténként pedig Baxterékkel vacsorázhatnak. Aztán májusban visszarepülnek majd Los Angelesbe, feltűrik az ingujjukat, és belevetik magukat a munkába.

Dayne visszaszólt telefonon, bár a hangjából még mindig érződött némi bizonytalanság.

– Mondd meg nekik, hogy a válaszuk: igen. – Óvatos pillantást vetett Katyre. – Csak a forgatáson, és csak tizenkét epizód erejéig.

A hívást követően Dayne és Katy megpróbálták félretenni a hírt, visszatárlálni az elmúlt napok könnyed nevetéséhez. Ám többször is egyeztettek a délelőtti folyamán. Nem tudtak másra gondolni, csak a

valóságshow-ra, és arra, hogy vajon helyes döntés volt-e igent mondani rá.

Egy órával reggeli után kísértáltak a homokos partra. Két strand-szék mellett egy nagy dobozban megtalálták a szükséges felszerelést. Mára könnyűbúvárkodást terveztek, és Katy alig várta, hogy beérjenek a vízbe, még így is, hogy ennyi minden járt a fejükben.

Magánstrandjuk két szélén egy-egy strandőr állt rádióval. Elsődleges szerepük az ő védelmük és biztonságuk volt, de Katy és Dayne fordulhatott hozzájuk, ha piknikebédre, törölközőre vagy bármi egyébre volt szükségük.

Dayne Katy kezét fogva lépdelt. A lábuk össze-összeért járás közben. Amikor odaértek a faládához, Dayne megállt és odafordult Katyhez. Az óceán felől fújdogáló szellő körülölelte őket.

– Most néhány órán át ne gondoljunk a filmre, a valóságshow-ra és a lesifotósokra! – Behajlított ujjával Katy álla alá nyúlt. Pillantása Katy szíve mélyéig hatolt. – Nemsokára indulnunk kell haza. – Közlebb hajolt, és ajkához érintette az ajkát. – Nem azért jöttünk ide, hogy üzleti dolgokról beszéljünk.

Katy önkéntelenül is elmosolyodott.

– Rendben. – Pillantása a fehér, cukorszerű homokra esett és a tenger kékeszöld vizére. Nászútra egyszer megy az ember életében, és neki most olyan nászútban lehet része Dayne Matthews oldalán, amilyenről nem is álmodott. Visszacsókolta, és mosolyogva kérdezte: – A felszerelés aládában van?

– Nézzük meg! – Dayne elengedte Katy kezét, és felnyitotta a ládát. Nyikorgott a zsanér, és amikor teljesen felnyílt a tető, két lepke szállt ki és repült el egy élénkrózsaszín hibiszkusz felé. Dayne belenyúlt a ládába, és kivett egy arcmaszkot, pipát és egy pár békatalpat. Átnyújtotta Katynek, aztán kivette a másik szettet saját magának. – Már csak egy kis víz kell, semmi más!

Katy nevetése beleveszett a hullámverés hangjába. Amerre a szemük ellátott, csak az óceánt látták.

– Azt hiszem, azzal nem lesz gond.

Beöltöztek, és besétáltak a térdig érő vízbe. Dayne egy tizenöt méterre levő terület felé mutatott.

– Ott van egy kis korallzátony!

Ezután már nem is beszéltek, hanem beleereszkedtek a vízbe, és úszni kezdtek. Katy bőrét lágyan simogatta a kristálytisza, meleg víz. Egyikük sem sietett. Még oda sem értek a zátonyhoz, már egész halrajokat láttak; némelyik akkora volt, mint egy frizbi; narancssárga, fekete és fehér csíkokkal.

Dayne megfogta Katy kezét, és ahogy a teste ott siklott Katyé mellett a vízben, sikerült elérnie azt, amit semmi másnak, amióta az ügynöke telefonált. Elfeledtette Katyvel a valóságshow-t.

Két órán át a sekély zátony mentén sétálgattak, gyönyörködtek a korallokban, és le-lehajoltak alaposan megnézni az élénk színben pompázó trópusi halakat. Kicsivel arrébb egy egyméteres cápát láttak lassú mozdulatokkal úszkálni a zátony körül. Túravezetőjük azt mondta, hogy az óceánnak ezen a részén a cápák kicsik és rengeteg ennivalójuk van, de azért Katy szíve kihagyott egy ütemet. Dayne keze után nyúlt. Dayne megnyugtatóan szorította meg.

Mielőtt még visszaindultak volna, három delfin úszott el mellettük, aztán egyszerre ugrottak ki a vízből. Katy lélegzete elakadt a látványtól. Dayne-nel együtt a felszín közelében lebegtek; nézték, ahogy a trió játékos köröket ró. Néhányat még vetődtek, aztán elúsztak.

Már visszaértek a partra, és az ebédet majszolták, amikor Katynek eszébe jutott a telefonhívás, és a vállalásuk.

– Megint nagyon csendes vagy! – Dayne letette a villáját, és fűkészve nézett rá.

– A show jár a fejemben. – Katy felsóhajtott. A levegőnek enyhe tengervíz íze volt. – Nem tudom, hogy jól döntöttünk-e.

Megint átbeszélték az érveket és ellenérveket. Azzal, hogy megadják a sajtónak, amit akarnak, talán sikerül elkerülniük az olyan helyzeteket, mint amelyik Dayne autóbalesetéhez is vezetett. Aztán szóba került, hogy nem igazán lesz magánéletük, ha a valóságshow stábjá kö-

veti minden lépésüket a forgatáson. Arra jutottak, hogy mivel a felvételek a filmforgatásra korlátozódnak, talán nem is volt rossz a döntés.

Elhallgattak, és elnyújtóztak a nyugágyakon egy árnyékos partszakaszon, egy kis pálmaliget alatt. Katy azon tűnődött, mi vár rájuk. Voltak párok, akik szétmentek, miután szerepeltek egy valóságshow-ban, vagy kiszálltak, mielőtt még vége lett volna a megbeszéltszámú epizódnak, hogy megpróbálják megmenteni, ami a kapcsolatukból maradt.

Mire vacsorához ültek – aznap este sült marhaoldalt készített nekik saját szakácsuk –, Katy már megbarátkozott a gondolattal. Végtére is nem egy fél évig tartó szezont vállaltak be. És így a sajtó biztosan megkapja, amit akar, hajsza nélkül. Ettől már eleve jó döntés belemenni a show-ba. Bármit megtenne, hogy ne kelljen menekülniük.

Talán még a hitükről, a meggyőződéseikről is lesz alkalmuk beszélni. Isten ezt is fel tudja használni, mert lehet, hogy Katy és Dayne friss házasok, de nem olyanok, mint más hollywoodi párok. Ők csak még közelebb kerülnek majd egymáshoz ezen keresztül is. A valóságshow nem fog ártani a kapcsolatuknak; csupán megerősíti őket.

Ebben az egyben biztos volt Katy.